

EVA SALZMANNOVÁ

herečka a pedagožka pražské DAMU

„Budte taková ta houba, co nasává a nasává, až je úplně taková jako plná vody. Tak to dělejte.“

maturovala v roce 1976

EVA SALZMANNOVÁ

Anna Hrdá (VII.), Klára Hamsíková (V.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Já na studia na Ohradní vzpomínám hrozně ráda, protože myslím, že opravdu v tom mém ročníku (1972-1976) se sešlo patrně náhodou velké množství strašně zajímavých lidí, a to ve všech těch třech třídách. Byli jsme áčko, béčko, céčko - matfyz, přírodovědná, humanitní - já jsem byla v přírodovědné větvi, ale i na matfyzu bylo strašně zajímavých lidí. V naší třídě, a nemyslím jen ty, kteří jsou dneska i veřejně mediálně známí, ale i ti, kteří mediálně známí nejsou, byli (skoro všichni) výjimečné osobnosti, jak holky, tak kluci, takže ten čtyřletý pobyt rozhodně nebyl zbytečný, protože jsme tam dělali různé divadelní aktivity, které poté měly dále dalekosáhlé důsledky.

Kromě studentů vzpomínáte na některé pedagogy?

No tak vzpomínám si na některé pedagogy. Ředitelem byl pan Hřebík. Naší třídní byla paní Valentová, ale možná to spletu, Valentová učila fyziku. Pak byla paní prof. Bartáková, když jsme měli třídní sraz na Dobešce, tak paní prof. Bartáková tam byla; a učila tělocvik a ruštinu nedejbože, spíše ten tělocvik. Jezdila s námi na lyže, byla to ohromná sportovkyně. A pak byla paní prof. Nováková, ta byla na češtinu, byla velmi oblíbená, populární. Pak to byla profesorka na chemii, pak byl pan profesor Chot, ten byl na dějepis, pak byl nestor u školy pan prof. Stýblo, ten nás učil latinu a to byl myslím takový poslední záchvěv starých časů. Chodil zásadně v saku a byl to opravdu takový profesor latiny, jak ho

můžeme vidět v prvorepublikánských filmech.

Přestože jste studovala na přírodovědné části, byl na škole nějaký profesor/ka, který vás podpořil v tom kreativním oboru (jelikož jste poté studovala DAMU)?

To mě nemusel nikdo podporovat, já jsem se podpořila sama, já jsem byla docela samostatná, ale musím říct, že v tom prostředí, které v té třídě bylo, jsme se podporovali. Byl tu například student David Vávra, v jehož domě se založilo divadlo Sklep a tam jsme všichni nějakým způsobem začínali. To prostředí přirozeně k tomu divadlu tíhlo, o divadlo se zajímalo. My jsme chodili do divadel, chodili jsme do činoher, takže v tomto smyslu to můj zájem podpořilo. Ale jinak jsem podporovat nepotřebovala, já jsem se podpořila, jak už jsem předeslala, sama.

Měla jste vždy jasno, že budete působit v hereckém oboru?

Ne, to jsem neměla úplně jasno, ale ta moje cesta k divadlu byla složitá. Ačkoliv jsem byla student, nemohu říct vynikající, ale takový normální, nedostala jsem doporučení na vysokou školu. Můj otec byl vyhozený ze strany, takže jsem měla kádrový škrálop. To pro mě bylo docela zdrcující, protože jsem se rozhodně chystala, že na vysokou školu půjdu, ale nechci říct, že už na DAMU, to se pak ještě spíš vyvinulo. Takže já jsem po škole rok byla v práci a až po roce jsem se přihlásila na vysokou školu, ale sice překvapivě jsem se hlásila nejen na

DAMU, ale i na FAMU. Na FAMU jsem se dostala na obor produkce. Nechápu, jak je to možné, ale dostala. Ale i když jsem se dostala na tak exkluzivní obor, jako je produkce na FAMU, tak jsem jim tam po roce řekla, že to chci zkusit na DAMU. Oni už si ťukali na hlavu a říkali, že jsem se zbláznila, že kdo se dostane na produkci na FAMU, je prostě navždy král a já jsem se přesto rozhodla, pokusila se a oni mě na tu DAMU vzali. Takže jsem v roce 1978 nastoupila na DAMU a absolvovala jsem v roce 1982.

Byla jste vzornou studentkou, nebo jste byla spíše průšvihářka?

Nebyla jsem průšvihářka. Nebyla jsem šprtka, neměla jsem rozhodně samé jedničky, ale jak jsem byla na té přírodovědné větvi, tak to byl samozřejmě omyl. Nešla mi moc matika ani fyzika, tak ale jako ve smyslu, že jsem měla třeba trojky. Pak si pamatuju, že třeba ve čtvrtém ročníku jsem v pololetí, když jsme se blížili k maturitě, bylo to docela dramatické, nějak propadala z deskriptivní geometrie, to jsem se strašně bála - ze sklápění rovin jsem měla strach a fakt mi to nešlo. Ale že bych dělala nějaké excesy...Ty si ani nepamatuju, že by byly, tak možná, že se někdo sem tam opil na chmelu, ale to se snad už dneska nepočítá.

Přišly vám některé hodiny výrazně těžké?

Všechny technické věci mi přišly těžší. Samozřejmě fyzika, matika (deskriptivní geometrie)...To jsem i dlouho potom měla úzkostné sny, že zítra píšeme kompozici čtvrtletní a já to nevím. Takže to byl zážitek hodně intenzivní.

Co bylo na Ohradní nejlepší a co nejhorší?

Ohradní měla takové zvláštní postavení, že byla trochu stranou. Tehdy byly

exkluzivní školy, ale teď už je to jinak... Školy jako „Keplerka“ a Pork, kde je jasné, že když se tam někdo dostane, je už prakticky za vodou. Přednost Ohradní byla právě v té uzavřenosti. Ta budova je malá, taková sevřená, je na hodně zvláštním místě. Za rohem byla strašlivá restaurace, ale nevzpomínám si, jak se jmenovala. Tam chodili právě průšviháři. Takže právě si myslím, že v té sevřenosti, uzavřenosti a v jisté izolovanosti toho ústavu tkvěla jeho přednost. Vedlo to k intenzivním vztahům mezi lidmi a posléze i mezi pedagogy a tak dále.

Pokusila byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné? Především právě na školách?

No, tak to snad chápete, že možnosti vaší a naší generace jsou nesouměřitelné. Nejenom tím, že samozřejmě vy žijete ve svobodné společnosti a můžete naprosto svobodně cestovat a můžete vyjždět do ciziny studovat a já nevím co všechno. Tak to je taková ta první rovina jasná. To, že za nás jsem se učila celé čtyři roky na gymplu angličtinu a myslala jsem si, že na konci čtvrtého ročníku jsem uměla anglicky „docela slušně“, ale neměla jsem si to kde ověřit. No a pak jsem to zdárně všechno zapomněla, protože jsem to nikdy k ničemu nepotřebovala. Byla jsem blbá a neobnovovala jsem si to a všechno jsem zapomněla, takže jako všichni lidé z mé generace neumím úplně dobře anglicky. No tak to je první věc, samozřejmě ten rozdíl ve svobodné a nesvobodné společnosti. To, že padne komunismus, si neuměl představit nikdo, ale to, že přijde internet, sociální sítě a mobilní telefony, si neuměl představit už vůbec nikdo. Takže v tomhle je vaše skutečnost a naše skutečnost tehdy prostě neporovnatelná.

Čeho si nejvíce ceníte na své kariéře?

Co si myslíte, že se vám nejvíce podařilo, po tom, co jste vystudovala?

Nevím, to nedokážu říct. Cení si toho, že jsem toho zažila u té profese strašně moc. Já jsem absolvovala na DAMU v roce 1982, takže jsem 35 let u divadla a že jsem to vydržela ve zdraví, považuju za úspěch. Jako abych vám tady jmenovala nějaké role, nebo tak, to se mi nechce, to by bylo trapné, ale zažila jsem za těch 35 let spoustu intenzivních a výjimečných setkání s mimořádnými lidmi, talentovanými, zvláštními, mnohdy samozřejmě nestandardními osobnostmi, že to je ten největší dar, který můžete v té profesi zažít. Nuda to v žádném případě tedy není.

Co byste vzkázala dnešním studentům, a třeba i na naší škole?

Co bych chtěla vzkázat? Tak hlavně - nevěřte nikomu nic, co vám vzkazuje, komu je přes 30. To za prvé. Všichni starci radí strašlivé blbosti. Takže se řiďte sami sebou. A za druhé - to vždycky starci radí a je to prostě bohužel pravda - využijte maximálně toho, že jste na škole, která vás, doufejme, baví, že je vám tolik, kolik vám je, protože prostě ono se to holt potom bude komplikovat, dramatičovat a já za sebe opravdu můžu říct, že strašně moc věcí, které člověk objeví, nebo objevuje spíš v tom věku, ve kterém je, když je na gymnáziu, tak ho pak provází celý život. Takže buďte taková ta houba, co nasává a nasává, až je úplně taková jako plná vody. Tak to dělejte. A jinak se samozřejmě vykašlete na to, co vzkazují starci.

Co byste popřála naší škole?

V dnešní době, která je tak hektická a tak rychlá, já bych popřála tomu ústavu, hlavně aby tam třeba za 50 let ještě pořád byl. Aby ho nepředělali na azylový dům - to by bylo ještě krásné - na

drůbežárnu nebo nevím na co. Aby tam prostě za 50 let - za 100, tak daleko si už netroufám koukat - za 50 let v Ohradní stálo gymnázium. To by bylo skvělé. To by byla dobrá zpráva.

Doc. MgA. Eva Salzmannová

Je herečka a pedagožka DAMU.